

Sygn. akt II CSK 331/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Gminy D.
przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi ma polegać na naruszeniu art. 499 k.c. i przyjęciu, że pozwana w złożonym w tej sprawie sprzeciwie do nakazu zapłaty wniosła oświadczenie o potrąceniu. Na tle tej sprawy kwestia ta może budzić wątpliwości, czego wyrazem jest to, iż w pierwszym orzeczeniu Sąd I instancji przyjął, że takiego oświadczenia nie złożono. Jednak później Sąd Apelacyjny, a także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 września 2014 r., II CZ 41/14 (niepubl.) wyraźnie stwierdziły, że ocena, iż zarzut potrącenia nie został złożony w sprzeciwie do nakazu zapłaty, była błędna. O ile zatem można by tę kwestię uznać za niejasną, o tyle na pewno przyjęcie, że do złożenia oświadczenia o potrąceniu doszło, nie stanowi oczywistego naruszenia prawa. Natomiast istotne zagadnienie prawne ma sprowadzać się do wykładni stosowanego w umowach, także w istotnej w tej sprawie ze względu na potrącenie, zwrotu: „odstąpienie od umowy z przyczyn leżących po drugiej stronie”. W ocenie skarżącej, niezbędne jest wskazanie, że jeśli odstępujący od umowy wykaże, iż nie wykonano w terminie świadczenia z umowy, to na drugiej stronie spoczywa ciężar dowodu co do tego, że naruszenie terminu nie było zawinione. Tak ujęte zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania. Przede wszystkim dotyczy ono potrzeby wykładni umowy, a nie wykładni prawa. Strony umowy mogą dowolnie ukształtować klauzulę o karze umownej, także w zakresie ciężaru dowodu, a wykładnia umowy wymaga podejścia *ad casum* i uwzględnienia woli konkretnych stron. Strony mogą zatem się porozumieć, że to odstępujący ma udowodnić zawinienie drugiej strony w niewykonaniu zobowiązania albo też, że to druga strona ma wykazać brak winy

w niewykonaniu zobowiązania w terminie. Nie można tego jednak interpretować abstrakcyjnie, ale tylko na tle konkretnej umowy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw